

Det konservative Parti gør ikke den militære Sagkundskabs Forslag paa anden Maade til sit, end at Partiet med bedste Vilje og af al Evne vil bidrage til at opnaa for Regeringen og dens Partier antageligt Kompromis. Det er vor faste Overbevisning, at et saadant vil faa Befolkningens aldeles overvejende Tilslutning, selv om det medfører en væsentlig højere Bevilling end den nu af Regeringen foreslaaede. Til en Udvidelse af Landets militære Beredskab er der desuden knyttet store Værdier for den mandlige Ungdom og betydningsfulde Udsigter for Beskæftigelser paa en Række Omraader.

Jeg fremhæver, at Regeringen og Regeringspartierne alene har Magten til at afgøre, hvem der skal bære Ordningens finansielle Byrder, men understreger gerne, at Midlerne efter min Mening bør fremskaffes gennem den direkte Beskatning.

Men møder vi desuagtet Afvisning fra den Regering og det Regeringsflertal, der til syvende og sidst har den politiske Afgørelse i sin Haand, staar for os kun det Spørgsmaal tilbage, hvorledes vi, naar denne Afgørelse falder, eftertrykkeligt kan holde Folket for Øje, at Danmark, efter som før Afgørelsen, *venter paa at faa et Forsvar*. Og denne vort Partis ufravigeligste Pligt over for Land og Folk vil vi opfylde ved paa Rigsdagen at stille et Forslag, som for de første fem Aar tager rimeligt Hensyn til Sagkundskabens Krav og gør det uden at fjerne dette i urimelig Grad fra Regeringsforslagenes økonomiske Grundlag.

I et Møde senere paa Dagen afvistes det stillede Krav med 8 Stemmer mod 3, idet 3 afholdt sig fra at stemme.